

pühha seadust ja wannemate kohhut, hoolt kanda ommaksete eest. Kui wanna pealik nenda ühhe laua jures nomis, pandi kaarta ka warssi teistegi laudade pealt ärra. Siit ja sealt paistis mõnest näust häbbi, mõnnest ka tiggendus, agga mitte üks ei lausund sõnna, waid ollid wait kui tummad koerad. Wimaks ajas kutser ukse ette; wanna pealik jättis Suumalaga ja sõitis ärra. Mehhed watasid tedda takka, ja üks wanna hukka läinud jomamees, kes kõik omma warra olli jomiseega ja kaardimängimisega ärra prassiind ütles: „Kül ta olli agga häbbemata, mis ta kõik meile julges bölda!“ üks teine wastas temmale: „Pea omma su! kõik on selge tössi.“ Karel ei mõelnud tänna ennam kaardimängimise peale, waid läks kohhe koju; pealiku tähhendamised kaartidest naeste ja laste süddame kurbduse peale ei läinud temma melest. Temma tulli lahke näu ja löbbusa sõnna dega koju. Müüd hakkas westki majas hopis teine ellu; sui läbbi jäi Karel koju, kandis hoolt ni hästi westki, kui ka naese ja laste eest. Westki

kollises nenda kui olleks ütlenud: „Oh! römu, oh! römu, ja wanna Siirri süddames seisib mõtte, kui olleks wanna kaddund suur-õssa jälle westki perremehheks olnud. Oh Jõsand! eks se olleks siis wõinud ka nõnda jada, ja maja pidamine õnnistuses eddasi miina!? Wastla päwa õhtul astusid temma norema poea wadderid tuppa, terretasid tedda pilkades: Noh! Karel, müüd olled võiete tuffumuiaks jänud, et sind ennam kuskil nähha polle. Olleme sind watama tulnud ja tõime kaardid kasa. Nende sõnna dega tõiwad nad laua nurgast wälja, wiiskasid kaardid laua peale ja kutsusid Kaarlit mängima, mis ka kohhe sündis. Naene läks toast wälja ja nuttis kõkis kibbedaste. Mõnne päwa pärrast tullid jälle, ja ikka jälle, ja kutsusid Kaarlit wäggise ka endi jure, ja sedda ta teggi. Müüd läks aasta aastalt temma kurri elluwiiis eddasi, ja ikka aeg aealt kurjemaks. Kaarli süddamega olli müüd nenda luggu, kui pühha kirri tunnistab: „Kui rojane waim inimisest on wälja läinud, siis käib temma